

РЕШЕНИЕ

№ 189

гр. Велико Търново, 15.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, XVIII СЪСТАВ, в публично заседание на втори януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МИРЕЛА ЧИПОВА

при участието на секретаря КРИСТИНА ЯНК. ЛАЛОВА
като разгледа докладваното от МИРЕЛА ЧИПОВА Гражданско дело № 20234110101791 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на И. И. С. против А. М. А., с която са предявени обективно съединени искове с правно основание чл. 127, ал. 2 и чл. 127а, ал. 2 СК за определяне на местоживеенето на детето Д. А. М., упражняването на родителските права, личните отношения с него и издръжката му, както и за даване на разрешение, заместващо съгласието на бащата, за пътуване на детето извън пределите на Република България и за издаване на необходимите лични документи на детето за това. Ищцата твърди, че с ответника са живели на семейни начала, като от съвместното им съжителство на 21.02.2013 г. се е родило детето Д. А. М.. Посочва, че през м. юни 2014 г. след поредния скандал, при който пред очите на детето ответникът започнал да я блъска, бие и крещи, решила, че следва да се раздели с последния и се установила при своята майка, както и че оттогава е поела изцяло грижите по отглеждането, възпитанието и издръжката на детето, а ответникът едва няколко пъти е посещавал дома ѝ с цел да го види. Твърди, че въпреки че с решение по гр. д. № 2882/2016 г. на РС – Велико Търново ответникът е осъден да заплаща месечна издръжка, същият не изпълнява това свое задължение. Сочи, че изпитваните финансови затруднения я принудили да замине да работи в Германия през 2017 г. и да остави детето на грижите на своята майка, докато се устрои. Изтъква, че понастоящем трайно се е установила в Германия, където живее и работи, като изразява желание да вземе детето при себе си и да го запише на училище там. Счита, че там е осигурила добри условия, в които да го отглежда и възпитава. Твърди, че многократно е молила ответника да даде съгласието си да изведе детето в чужбина, но същият всеки път е отказвал. По изложените съображения отправя молба за постановяване на решение, с което да ѝ бъде предоставено упражняването на родителските права по отношение на детето Д. А. М.,

да се определи местоживеенето на детето при нея и занаяпред то да следва нейното, а на бащата да се определи режим на лични отношения само в присъствието на майката всяка последна неделя от месеца от 10:00 часа до 17:00 часа и да бъде осъден последният да заплаща месечна издръжка в размер на 200 лв., считано от датата на подаване на исковата молба в съда до настъпването на законни причини за нейното изменение или прекратяване, ведно със законната лихва върху всяка просрочена вноска от падежа до окончателното ѝ плащане, както и да бъде дадено разрешение, заместващо съгласието на бащата, детето да пътува извън пределите на Република България – от Република България до Германия и обратно, както и във всички държави, с които Република България граничи и във всички други държави-членки на Европейския съюз и извън него, придружавано само от неговата майка, за срок до навършване на пълнолетие на детето или друг срок, но не по-малко от пет години, и за издаване и получаване на необходимите документи за това.

В срока по чл. 131 ГПК не е постъпил отговор на исковата молба от ответника А. М. А..

В проведеното по делото открито съдебно заседание ищцата поддържа предявените искове, като моли за присъждане на издръжка в установения за страната минимален размер.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

От представеното удостоверение за раждане, издадено въз основа на акт за раждане № *** от *** г., се установява, че малолетното дете Д. А. М. е родено на *** г. с родители И. И. С. и А. М. А..

По делото е представен трудов договор в превод от немски език, от който е видно, че от 15.07.2022 г. ищцата работи по трудово правоотношение в Германия, като заема длъжността магазинер в склад при брутно месечно възнаграждение от 2400 евро. Представен по делото в превод от немски език и договор за отдаване под наем на жилище, сключен между С. Т. и Р. М..

Приобщена по делото е и справка от ТД на НАП – Велико Търново, от която се установява, че за периода 19.06.2022 г. – 19.06.2023 г. няма данни за действащи трудови договори и за осигуряване на страните.

По делото е изискан и приет социален доклад, изготвен от ДСП - Елена, от който се установява, че детето Д. А. М. е родено от съвместното съжителство на И. С. и А. А.. След фактическата им раздяла през месец юни 2014 г. непосредствени грижи за детето полага неговата майка със значимата подкрепа на нейните родители. Същата адекватно задоволява потребностите на детето, като не се установяват рискови фактори в семейната среда. Понастоящем майката работи в Германия и редовно изпраща средства за издръжката на детето, а годишния си отпуск прекарва в България с него. Жилището, което детето обитава, е собственост на неговите баба и дядо по майчина линия. То е електрифицирано, водоснабдено и обзаведено с необходимите мебели и уреди за правилното функциониране на домашното домакинство. По данни на майката жилището ѝ в Германия разполага с всичко необходимо за отглеждане на детето. Тя и съжителят ѝ Р. М. са трудово ангажирани и получават месечно възнаграждение в размер от по 2650 евро. Бащата пребивава извън страната по информация от служител на кметството в с. ***. Детето Д. не осъществява контакт с баща си, тъй като не е търсено от него. Познава роднините си по бащина линия, но комуникира единствено с баба си. Ученик е в пети клас в ОУ „Отец Паисий“ в с. К. и

посещава редовно учебни занятия. Няма специални здравни, интелектуални, образователни или социални потребности. Режимът му на отглеждане е съобразен с възрастовите му особености. Ежедневието му е организирано по подходящ начин, като му е осигурена безопасна и сигурна среда. Осигурени са му подходящи жилищни условия, достатъчно и разнообразно хранене, подходящо за сезона облекло и медицински грижи. Детето е споделило пред социален работник, че има желание да живее с майка си в Германия.

По делото са събрани и гласни доказателствени средства. В показанията си свидетелката А. Й. К. – майка на ищцата, заявява, че страните са разделени от 2014 г., както и че оттогава за детето Д. се грижи неговата майка. Тя понастоящем живее и работи в Германия, където е заминала, за да може да осигурява издръжка за детето, като нейното желание е да го вземе при себе си. Многократно е искала разрешение на бащата за това, но той не ѝ дава такова. Същият не полага грижи за детето, не го търси и не му заплаща издръжка. Детето е било много малко, когато е виждало баща си за последно. Свидетелката посочва, че основно тя се грижи за детето в България, като то се чува всеки ден с майка си по телефона. Последната се прибира два пъти годишно за по месец и детето винаги я чака с нетърпение. В Германия тя живее със своя приятел, който познава детето и се разбира много добре с него, а то от своя страна го нарича „татко“.

В показанията си свидетелката С. Е. Ш. – снаха на ищцата, посочва, че откакто е в семейството, грижите за детето Д. се полагат от неговата майка. На последната се е наложило да замине за чужбина, за да може да осигури живота на детето, тъй като в България е нямала достатъчно средства. Понастоящем майката работи в Германия и изпраща на детето издръжка. Дватама поддържат връзка по телефона и при прибирането на майката два пъти годишно. Според свидетелката детето е привързано към майка си и има желание да живее при нея. Там тя има хубава работа и голяма квартира. Свидетелката отрича бащата да е търсил детето и да му е изпращал парични средства.

От показанията на свидетеля С. И. С. – брат на ищцата, се установява, че страните са разделени от 2014 г. и оттогава детето им се отглежда от майката И. С.. Тя е заминала за Германия с цел осигуряването на по-добро бъдеще за детето, като понастоящем му изпраща издръжка оттам. Майката има желание да вземе детето при нея и много пъти е искала разрешение от бащата, но така и не е получила такова. Според свидетеля желанието на детето е да бъде при майка си, към която е много привързано. Майката живее в Германия заедно със своя приятел. Последният познава детето и се разбира много добре с него, а то от своя страна го нарича „тате“. Свидетелят посочва още, че бащата не полага грижи за детето, не го търси и не му плаща издръжка.

Изслушана по реда на чл. 59, ал. 6 СК, майката заявява, че желае да упражнява родителските права спрямо детето и то да е при нея в Германия. Посочва, че има хубава работа и има намерение да запише детето на училище там.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

При решаване на въпроса за определяне на мерките за упражняване на родителските права съдът преценява комплекс от фактори (възпитателските качества на родителите, полаганите до момента грижи и отношение към детето, желанието на родителите и други) с оглед най-добрия интерес на детето. В случая по делото се

установи, че от фактическата раздяла на страните през юни 2014 г. грижите за детето за поети от неговата майка, която адекватно задоволява потребностите му. Детето от своя страна е силно привързано към нея и с нетърпение очаква срещите им. Понастоящем майката живее и работи в Германия, а детето се отглежда главно от своите баба и дядо по майчина линия в с. К.. От събраните гласни доказателствени средства се установи, че тя редовно изпраща издръжка за детето и поддържа ежедневна комуникация с него по телефона, а годишния си отпуск прекарва с него в България. Пред съда майката заяви изрично, че желае родителските права по отношение на детето да бъдат предоставени на нея и то да живее при нея в Германия, където да го запише на училище. Според данните по делото същата е трудово ангажирана в Германия и има наета квартира с необходимите битови условия в нея. Там тя съжителства заедно с настоящия си партньор - Р. М., който познава детето и се разбира добре с него. От показанията на разпитаните по делото свидетели се установи, че желанието на детето е да живее със своята майка в Германия. Желание в тази насока то е изразило и пред социален работник от ДСП – Елена. От друга страна, в хода на производството не се събраха събраха преки впечатления за родителските качества на бащата. За наличието на пропуски в родителския му капацитет може да се съди по поведението му, доколкото по делото се установи, че същият се е дезинтересирал от детето и неговото състояние и не търси контакт с него. По изложените съображения съдът намира, че упражняването на родителските права по отношение на малолетното дете следва да бъде предоставено на майката, при която да бъде определено и неговото местоживееене.

Доколкото неизменно право на всяко дете е да общува и с двамата си родители, на бащата А. М. А. следва да бъде определен режим на лични контакти с малолетния Д. При определяне на подходящия режим на лични отношения съдът съобрази, че от раздялата на страните през 2014 г. бащата не е участвал активно в отглеждането му и от дълго време те не общуват помежду си. Ето защо и с оглед особеностите на конкретния случай съдът намира за адекватен следния сравнително тесен режим на лични отношения: всяка първа и трета неделя от месеца от 09:00 часа до 18:00 часа, както и 5 дни през лятото, когато майката не е в отпуск, като бащата следва да взема и връща детето на адреса, на който майката се е установила. Няма пречка в случай на изменение на обстоятелствата и възобновяване на контактите между бащата и детето посоченият режим да бъде изменен чрез неговото разширяване.

Съгласно чл. 143, ал. 2 СК родителите дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца, независимо дали са трудоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си. Това им задължение е безусловно. Размерът на издръжката се определя винаги конкретно с оглед нуждите на лицето, което има право на издръжка, и възможностите на лицето, което я дължи – чл. 142, ал. 1 СК, но не може да бъде по-нисък от 1/4 от минималната работна заплата (арг. от разпоредбата на чл. 142, ал. 2 СК). В конкретния случай детето на страните е на почти 11 години. Не се установи същото да има специфични нужди, поради което съдът приема, че то се нуждае от обичайните за деца на неговата възраст средства отглеждането им, съответно за храна, облекло, обувки, консумативи, медикаменти за лечение и т.н. По делото не се събраха данни за реализираните от бащата доходи. От служебно изисканата справка от ТД на НАП – Велико Търново се установи, че за периода 19.06.2022 г. – 19.06.2023 г. няма информация за действащи трудови договори и за осигуряването му, като според данните по делото същият пребивава извън пределите на страната. При съобразяване на горните обстоятелства съдът намира, че в полза на малолетното дете следва да бъде

присъдена издръжка в претендирания минимален размер за страната от 233,25 лв. На основание чл. 146, ал. 1 СК върху така определената издръжка следва да бъде присъдена и законната лихва върху всяка просрочена вноска, считано от датата на падежа до окончателното ѝ изплащане.

Съгласно разпоредбата на чл. 127а СК въпросите, свързани с пътуване на дете в чужбина и издаването на необходимите лични документи за това, се решават по общо съгласие на родителите, а когато такова съгласие не може да бъде постигнато, спорът между тях се решава от съда. Тъй като в случая бащата не е дал изрично съгласие в изискуемата форма за пътуване на детето извън пределите на страната и за издаване на необходимите документи за това, заявената с исковата молба претенция с правно основание чл. 127а, ал. 2 СК се явява допустима. Основен критерий при вземане на решението за заместване съгласието на единия родител за пътуване в чужбина са интересите на детето (в този смисъл ТР № 1 от 3.07.2017 г. на ВКС по тълкувателно дело № 1/2016 г., ОСГК). В настоящия случай по делото се установи, че майката се е установила в Република Германия, като бащата също пребивава извън пределите на страната. В тази връзка следва да се посочи, че отглеждането и възпитанието на детето в семейна среда е изключително важно за правилното му развитие и възпитание, като това означава то да бъде съпричастно и към начина на живот и социалната среда на родителите си. Освен това, изцяло в интерес на детето е да пътува извън територията на Република България, да придобива представа и за културата на другите държави, доколкото по този начин се разширява неговия мироглед. Предвид изложеното, настоящият състав на съда приема, че е налице интерес за детето да пътува извън страната, поради което по реда на чл. 127а, ал. 2 СК следва да бъде дадено разрешение, заместващо съгласието на бащата, за пътуване в чужбина и за издаване на необходимите документи за това. По отношение на параметрите на разрешението: На първо място, съдът намира, че разрешението не може да бъде дадено за искания от ищцата неопределяем кръг от държави. Разрешението следва да бъде дадено за определени държави или за държави, чийто кръг е определяем, поради което искането се явява основателно за Федерална република Германия и останалите държави от Европейския съюз, както и за държавите, с които Република България граничи. За така посочените държави не се установява да е налице конкретен и реален риск по отношение на детето (размирици, военни действия, природни катаклизми и други). На следващо място, разрешението не може да бъде дадено за искания от ищцата прекалено дълъг период до навършване на 18 години на детето, тъй като с течение на времето е възможно да настъпят промени, които да не могат да бъдат предвидени понастоящем. Ето защо съдът намира, че периодът на разрешение следва да бъде от пет години, какъвто е и срокът на валидност на паспорта на детето за пътуване в чужбина съгласно разпоредбата на чл. 36, ал. 1 ЗБЛД. С оглед конкретиката на случая не следва да се определят ограничения в броя и продължителността на пътуванията.

На основание чл. 127а, ал. 4 СК съдът намира, че следва да бъде допуснато предварително изпълнение на решението в частта, с която е уважен искът по чл. 127а, ал. 2 СК. Недопускането му би могло да доведе до необосновано засягане на интереса на детето при евентуално обжалване на съдебния акт, предвид факта, че майката му се е установила да живее извън пределите на страната, а без даденото разрешение за пътуване непосредствените контакти между тях на практика биха били ограничени.

При този изход на спора ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на РС – Велико Търново сумата от 335,88 лв. – държавна такса върху определената издръжка, както и сумата от 5 лв., в случай на

служебно издаване на изпълнителен лист.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРЕДОСТАВЯ упражняването на родителските права по отношение на малолетното дете Д. А. М., ЕГН: *****, на майката И. И. С., ЕГН: *****, с постоянен адрес: ***, при която се определя и местожiveенето на детето.

ОПРЕДЕЛЯ режим на лични отношения на бащата А. М. А., ЕГН: *****, с постоянен адрес: ***, с малолетното дете Д. А. М., ЕГН: *****, както следва: всяка първа и трета неделя от месеца от 09:00 часа до 18:00 часа, както и 5 дни през лятото, когато майката не е в отпуск, като бащата следва да взема и връща детето на адреса, на който майката се е установила.

ОСЪЖДА А. М. А., ЕГН: *****, с постоянен адрес: ***, да заплаща на малолетното дете Д. А. М., ЕГН: *****, чрез неговата майка и законен представител И. И. С., ЕГН: *****, с постоянен адрес: ***, месечна издръжка в размер на 233,25 лв (двеста тридесет и три лева и двадесет и пет стотинки), считано от датата на подаване на исковата молба – 19.06.2023 г., до настъпване на законни причини за изменянето или прекратяването на така определената издръжка, ведно със законната лихва върху всяка просрочена вноска до окончателното ѝ изплащане.

ДАВА РАЗРЕШЕНИЕ, заместващо съгласието на бащата А. М. А., ЕГН: *****, с постоянен адрес: ***, общ. Елена, за пътуване на малолетното дете Д. А. М., ЕГН: *****, извън територията на Република България – до Федерална република Германия и до останалите страни от Европейския съюз, както и до страните, с които Република България граничи, и обратно, без ограничения в броя и продължителността на пътуванията в рамките на съответната календарна година, за срок от пет години, считано от датата на влизане на решението в сила, придружавано от майката И. И. С., ЕГН: *****, с постоянен адрес: ***, както и за издаване на необходимите лични документи за това – паспорт или заместващ го документ, по заявление по чл. 45, ал. 1 ЗБЛД, подадено само от майката И. И. С., ЕГН: *****, с постоянен адрес: ***, като в случай на издаването им документите да се получат от майката И. И. С., ЕГН: *****, с постоянен адрес: ***, по реда на чл. 45, ал. 2 ЗБЛД.

ПОСТАНОВЯВА предварително изпълнение на решението в частта, с която е уважен искът по чл. 127а, ал. 2 СК.

ОСЪЖДА А. М. А., ЕГН: *****, с постоянен адрес: ***, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на РС – Велико Търново сумата от 335,88 лв. (триста тридесет и пет лева и осемдесет и осем стотинки) – държавна такса върху определената издръжка, както и сумата от 5 лв. (пет лева) – държавна такса в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

Решението подлежи на обжалване пред ОС – Велико Търново в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____